Her Hair-Mái Tóc

MÁI TÓC

Cho Vân-Anh

HER HAIR

For Vân Anh

Nàng có mái tóc huyền Đẹp như tranh thủy-mặc; Đường nét thật dáng duyên, Thật mặn-mà màu sắc.

Tóc như múa nghệ-thường; Sóng đàn như tóc lướt; Tóc như ướp trầm hương; Tóc như nhung mịn mướt.

Khi nàng về với tôi, Nàng thay nhiều kiểu chải; Như mắt, má, và môi: Vui tươi và trẻ mãi.

Tôi vuốt dợn tóc êm, Tôi hít mùi tóc thuộc. Nắng biển và sương đêm: Tóc kiêu hào nhập cuộc.

Đời rộng cánh bằng+âu; Thanh-bần nên sướng chán. Đôi lứa tưởng còn lâu Mới bạc đầu, hói trán.

Nhưng, chớp bể, mưa nguồn! Sắt thép kìm xương thịt: Mắt nàng rát lệ tuôn, Lưỡi tôi tê mật rịt!...

Nàng lặn-lội thăm tôi; Tóc trùm khăn lấm bụi; She had a head of black hair Fine like water-color painting The style so graceful to air Always charming remaining

Her hair seemed to dance And glide in musical strain With perfumes to trance And velvet in a soft vein

When she became mine She changed in many ways Eyes, cheeks, and lips shine Jolly, joyful, and young always

I stroked her ripple smooth
I breathed her familiar scent
It proudly enjoyed to soothe
Sea sun and night dew extent

Life was wide like an eagle Pure and right creates elated The couple thought of regal As never to be to abyss fated

But, bliss abruptly became bore Bones and flesh gripped by steel Her eyes with tears turned sore My tongue numb with bile to feel

She hiked miserably to visit me Her hair covered in dusty wimple